

La tribuna

La ceguera política de Toni Martí

El Govern de DA no ha volgut escoltar, ni veure, els senyals d'alarma

JAUME

Bartumeu

El discurs de Cap d'Any del cap de Govern a la televisió ha estat una bona mostra del registre populista. Ara, amb les eleccions a tres mesos vista faran el que no han volgut fer en vuit anys.

Estàvem ja prou acostumats al doble llenguatge i a la comunicació cloroform però en aquest final de mandat s'ha superat.

Amb les seves recents intervencions a la televisió pública, el 27 i el 31 de desembre, **Toni Martí** ha intentat escampar una boira espessa que engegés la perspectiva i l'horitzó.

Aquesta no és la manera de procedir que ha de presidir els actes dels servidors públics, que no han d'actuar en interès del seu partit polític sinó en el de la totalitat de l'Estat, és a dir de tota la ciutadania. Així, afortunadament, ho estableix la Constitució, que és un text per a la convivència elaborat i consensuat per donar seguretat jurídica. Quina tristesa de veure enfilada als nostres altars mediàtics, una vegada més, la deessa Estupidesa.

Ho dic perquè els avisos, els senyals d'alarma en relació a la pèrdua de poder adquisitiu de les famílies d'Andorra s'han acumulat en els mandats de **Toni Martí** i DA.

Els sindicats han denunciat reiteradament les retallades salarials. La gent que treballa, sindicada o no, ha vist amb consternació que els salaris augmentaven molt poc –o gens– és a dir que reculaven, mentre els beneficis de moltes empreses –encara que no totes– augmentaven.

Les associacions caritatives han advertit que en els darrers anys el perfil dels seus beneficiaris ha evolucionat de manera preocupant i els porta a acollir persones que han vist caure brutalment el seu nivell de vida. Als treballadors al llindar de la pobresa s'hi han afegit ara fa-

MARICEL BLANCH

mílies monoparentals amb infants, jubilats modestos i petits professionals independents.

I si **Toni Martí**, **Xavier Espot** i el Govern de DA no volien escoltar ni veure aquests senyals d'alarma social tenien accés a les enquestes del Centre de Recerca Sociològica que confirmaven l'eixamplament de la fractura social.

Les enquestes sobre el cost de la vida presenten la radiografia d'una Andorra que ha donat l'esquena als principis constitucionals, d'un cos social politraumatitzat i dominat per la por del futur. Fragilització dels assalariats i reculada de l'Estat-providència, il·lusions perdudes pel que fa a la igualtat d'oportunitats i a l'ascensió social. Una total desesperació.

En quin país han estat **Toni Martí** i **Xavier Espot** els darrers vuit anys? La tardor passada la directora ge-

La ceguera de Martí i Espot fins ara no és casual: les famílies famílies al llindar de la pobresa eren, fins ara, senzillament invisibles per DA

neral del Fons Monetari Internacional, **Christine Lagarde**, deia a *Les Echos* que «les elits no tenen consciència del que està passant».

La directora de l'FMI constata un «agreujament de les desigualtats». El 19 de desembre hom podia llegir a *Le Monde* una tribuna que tretze responsables de grans empreses franceses publicaven per dir que «...és urgent que l'econòmic i el social vagin aparellats...». Andorra no està gens lluny d'aquestes anàlisis internacionals.

Ja és hora que despertin a casa nostra els capsigranys que no saben veure que **Toni Martí** DA només pen-

sen en les properes eleccions i no tenen la més minsa preocupació per les properes generacions.

Vuit anys de DA, amb **Toni Martí** i **Xavier Espot** al Govern, deixen un país fragmentat en dos. Hi ha dues Andorres, que van a una velocitat diferent.

Els estralls de la crisi continuen deixant-se notar en l'endeutament públic. Hi ha una clara tendència a l'estancament –del comerç i de l'activitat del sector bancari– i també s'estanca el consum intern per la caiguda del poder adquisitiu de les famílies derivada dels augments dels preus de les vivendes i la con-

gelació dels salaris.

Hi ha llars, famílies, amb dificultat per pagar el lloguer o la llum, per menjar carn o peix tres vegades a la setmana. Hi ha famílies que no poden oferir als seus fills el que es considera imprescindible per al seu correcte desenvolupament.

Andorra és una societat partida. No només políticament. També socialment.

Un petit col·lectiu gaudeix d'oportunitats que per a un altre ampli col·lectiu de ciutadanes i ciutadans, senzillament no existeixen.

La ceguera que ha afectat **Toni Martí** i el ministre d'Afers Socials i el candidat de DA, **Xavier Espot**, fins a tres mesos de les properes eleccions, no és casual: les famílies al llindar de la pobresa eren, fins ara, senzillament invisibles per DA. ≡

President de Progressistes - SDP